

Sygn. akt III Cz 73/21

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

Sędziowie Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

Katarzyna Banko

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2021 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) we W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2

postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 grudnia 2020 r., sygn. akt I C 1551/19

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Katarzyna Banko SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion - Hajduk

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gliwicach rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 2 postanowienia z dnia 21 grudnia 2020r odrzucił sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty z dnia 5 października 2017r. wydanego przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin – Z. w L., sygn. akt VI Nc-e 1698397/17 stwierdzając, że został on wniesiony po terminie.

Zażalenie na to postanowienie wniósł pozwany zarzucając naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. naruszenie art. 504 § 1 k.p.c. (w brzmieniu sprzed nowelizacji) w zw. z art. 171 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż zaszły podstawy do odrzucenia sprzeciwu pozwanej od nakazu zapłaty z dnia 5 października 2017 r. wydanego przez Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w L. - sygn. akt VI Nc-e 1698397/17 jako spóźnionego na skutek odrzucenia wniosku o przywrócenie terminu do jego złożenia, podczas gdy Referendarz Sądowy w tymże Sądzie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i słusznie przywrócił pozwanej termin do wniesienia sprzeciwu od przedmiotowego nakazu zapłaty, a tym samym nie zaszły podstawy do uznania złożonego sprzeciwu za spóźniony.

Na tych podstawach wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania, jednocześnie wnosząc o rozpoznanie na podstawie art. 380 k.p.c. punktu 1 postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 21 grudnia 2020 r. sygn. akt I C 1551/19 zmieniającego postanowienie Referendarza

Sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w L. z dnia 9 stycznia 2019 r. sygn. akt VI Nc-e 1698397/17 poprzez jego uchylenie, jako mającego bezpośredni wpływ na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie.

Nadto wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego, zwolnienie pozwanej z kosztów sądowych w postępowaniu zażaleniowym oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I i II Instancji i składam oświadczenie, iż koszty te nie zostały uiszczone w całości ani też w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na wstępie należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 169 § 1 k.p.c., pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu, przy czym w piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności uzasadniające wniosek. Natomiast § 4 tego art. stanowi, iż po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w wypadkach wyjątkowych.

Pozwana wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu złożyła po upływie roku od uchybionego terminu. W ocenie Sądu Okręgowego, we wskazanym przez pozwaną uzasadnieniu uchybieniu terminowi, nie zachodził przypadek wyjątkowy, która czyniłby zasadnym przywrócenie terminu, w związku z tym odrzucenie jej wniosku, na podstawie art. 171 k.p.c. było uzasadnione.

Zgodnie z art. 502 § 1 k.p.c., pozwany winien w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo zaspokoić roszczenie w całości wraz z kosztami albo w tym terminie wniósł sprzeciw do sądu.

W rozpoznawanej sprawie Sąd uznał, że odpis nakazu zapłaty wraz pouczeniem o sprzeciwie w formie określonej art. 502 § 2 k.p.c. został doręczony pozwanej z zastosowaniem tzw. doręczenie zastępcze z art. 139 k.p.c. (per aviso) opierającego się na wzruszalnym domniemaniu prawnym, że doręczane pismo dotarło do rąk adresata.

W judykaturze od dawna przyjmuje się, że przy doręczeniu nakazu zapłaty należy rygorystycznie przestrzegać przepisy o doręczeniach (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 1964 r., II CZ 79/64 i z dnia 19 grudnia 1963, II CZ 134/63, OSNCP 1965, Nr 1, poz. 5). O ile uzasadnione jest korzystanie z art. 139 § 1 k.p.c. przy kolejnych doręczeniach pism sądowych (a więc w sytuacji, gdy strona wie o sprawie sądowej), o tyle konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności w sięganiu do zastępczego doręczenia przy kierowaniu do strony pierwszego pisma sądowego, a tym bardziej, gdy doręcza się pozwanemu odpis pozwu wraz z nakazem zapłaty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1999 r. III CKN 645/99 i z dnia 29 listopada 2016r., I CZ 94/16).

W ustalonym stanie faktycznym fikcja doręczenia odpisu nakazu zapłaty nastąpiła z dniem 24 października 2017r. na adres pozwanej wskazany w pozwie: tj. ul. (...) w G.. Tym samym termin do wniesienia sprzeciwu upływał 7 listopada 2017r. Pozwana tymczasem wniosła sprzeciw 21 grudnia 2018r., a zatem po upływie przepisanego terminu.

Zgodnie z art. 504 § 1 k.p.c. (obowiązującym do dnia 7 listopada 2019r.) Sąd odrzuca sprzeciw wniesiony po upływie terminu lub z innych przyczyn niedopuszczalny albo którego braków pozwany nie usunął w terminie. Zasadne było więc odrzucenie sprzeciwu jako wniesionego po upływie terminu.

Z tych względów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji po myśli art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

SSO Katarzyna Banko SSO Andrzej Dyrda SSO Magdalena Balion - Hajduk